

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ογδόντα Δύο

Προφητικές Συμμαχίες και Μάχες: Από τον Αρχαίο Σέλευκο στη Σύγχρονη Γεωπολιτική

Jeff Pippenger

2024-04-12

Οι στίχοι δεκατρείς και δεκατέσσερις προσδιορίζουν μια ιστορία κατά την οποία ο Σέλευκος και ο Φίλιππος της Μακεδονίας διαμόρφωσαν μια συμμαχία, και αυτοί προτυπώνουν τις Ηνωμένες Πολιτείες, που είναι ο πρώτος στρατός δι' αντιπροσώπου της Ρώμης, ενώ η Μακεδονία (Ελλάδα) αποτελεί σύμβολο των Ηνωμένων Εθνών. Σε εκείνη την πρώιμη ιστορία, μια συμμαχία του βασιλέως του βορρά (Σέλευκος) και του Φιλίππου (Ελλάδα) αντιπροσωπεύει την ιστορία που οδηγεί στη Μάχη του Πανίου, η οποία, δύο αιώνες αργότερα, είχε ως αποτέλεσμα να μεταβληθεί το όνομα της πόλεως από Πάνιον σε Καισάρεια Φιλίππου. Η διττή ονομασία της πόλεως δεν μνημόνευε τη συμμαχία του Σελεύκου και του Φιλίππου της Μακεδονίας.

Το όνομα «Καισάρεια Φιλίππου» προέρχεται από τον ιστορικό μετασχηματισμό της αρχαίας πόλεως που ήταν γνωστή ως Πανεάς ή Πάνιον. Η πόλη ονομάστηκε αρχικώς Πανεάς λόγω της εγγύτητάς της προς μία εξέχουσα πηγή αφιερωμένη στον ελληνικό θεό Πάνα. Η πηγή αυτή, η οποία υπήρξε σημαντικός θρησκευτικός τόπος κατά την αρχαιότητα, κατέληγε στον ποταμό Ιορδάνη.

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του βασιλέως Ηρώδη του Μεγάλου, περί τον 1ο αιώνα π.Χ., η πόλη υπέστη σημαντικές ανακαινίσεις και επεκτάθηκε και καλλωπίστηκε. Η Καισάρεια Φιλίππου ονομάστηκε από τον Ηρώδη Φίλιππο, υιό του Ηρώδη του Μεγάλου. Αυτός έδωσε στην πόλη το όνομα Καισάρεια προς τιμήν του Ρωμαίου Αυτοκράτορος Καίσαρος Αυγούστου, και Φιλίππου από το δικό του όνομα· ούτως προέκυψε η Καισάρεια Φιλίππου. Επομένως, το «Καισάρεια Φιλίππου» αποτελεί συνδυασμό του «Καισάρεια», που αντανάκλα τον φόρο τιμής του Ηρώδη προς τον Καίσαρα Αύγουστο, και του «Φιλίππου», που τιμά τον Ηρώδη Φίλιππο.

Προφητικώς, το Πάνειον συνδέεται με μία συνομοσπονδία μεταξύ του Σελεύκου και του Φιλίππου της Μακεδονίας, και επίσης με τη συμμαχία μεταξύ του Καίσαρος και του Ηρώδου Φιλίππου. Αυτές οι δύο συμμαχίες αφορούν τη συμμαχία μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και των Ηνωμένων Εθνών, ή οποία ακολουθεί την κατάρρευση της Ρωσίας του Πούτιν, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από τον Σελεύκο και τον Φίλιππο. Επίσης αντιπροσωπεύουν τη συμμαχία μεταξύ του Παπισμού, ο οποίος είναι ή μητέρα, και των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες είναι ή θυγάτηρ, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από τον Καίσαρα και τον Φίλιππο, οι οποίοι ήσαν άμφότεροι αντιπρόσωποι της Ρώμης. Από κοινού προσδιορίζουν τις Ηνωμένες Πολιτείες να εκτείνονται «πέρα από το χάσμα για να αρπάξουν το χέρι της ρωμαϊκής δυνάμεως» και να εκτείνονται «πάνω από την άβυσσο για να σφίξουν τα χέρια με τον Πνευματισμό». Πριν από τον νόμο της Κυριακής του έδαφίου δεκαέξι, ή τριπλή ένωση έχει ήδη τεθεί σε εφαρμογή.

Το Πάνειον αντιπροσωπεύει το κέντρο της ελληνικής λατρείας του θεού Πανός. Η πηγή που ήταν αφιερωμένη στον ελληνικό θεό Πάνα ήταν επίσης γνωστή εκείνον τον καιρό ως οι «Πύλες του Άδου», και όταν ο Ιησούς επισκέφθηκε εκείνον τον τόπο, η δήλωσή Του περί των «Πυλών του Άδου» προσδιορίζει μια σύγκρουση μεταξύ των πολιτικών και θρησκευτικών γνωρισμάτων της Ελλάδος (παγκοσμιοποίησης) και του αποστατικού Προτεσταντισμού, η οποία λαμβάνει χώρα κατά τις έσχατες ημέρες. Είναι η μάχη που κινήθηκε αρχικώς από τον πλούσιο Πρόεδρο, ο οποίος ανακίνησε το βασίλειο της Ελλάδος στο εδάφιο δύο. Είναι μια παγκόσμια εξωτερική μάχη και επίσης μια εσωτερική μάχη εντός των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η θρησκεία του παγκοσμιοποιητισμού είναι η θρησκεία του δράκοντος, η οποία, στο σύγχρονο πλαίσιο μας, είναι η θρησκεία του woke-ισμού. Το 2020, το θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο, το οποίο προσδιορίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, φανέρωσε την πολιτική και θρησκευτική του εξουσία και εφόνευσε αμφοτέρωτα τα κέρατα του θηρίου της γης. Η άβυσσος εκείνη, μεταξύ άλλων, παριστάνεται από την «Πηγή του Πανός», η οποία τροφοδοτούσε τον ποταμό Ιορδάνη.

Στην ελληνική μυθολογία, ο Πάνας συνδεόταν με τη φύση, την ερημία και τη βουκολική μουσική, και η παρουσία μιας πηγής αφιερωμένης σε αυτόν είχε θρησκευτική σημασία για τους προσκυνητές. Ο θεός Πάνας απεικονίζεται συχνά με τα πόδια, τα κέρατα και τα αυτιά τράγου. Ο Πάνας θεωρείτο θεός των ποιμένων και των ποιμνίων και συχνά παρουσιαζόταν ως παιγνιώδης και σκανδαλιάρης θεότητα που περιπλανιόταν ανέμελα στα δάση και στα όρη. Η εικονογραφία του Πάνα ως θεότητας με πόδια τράγου συμφωνεί με το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, όπου η Ελλάδα παριστάνεται από έναν τράγο. Οι τράγοι είναι κοινά οικόσιτα ζώα στην αρχαία Ελλάδα και απαντούσαν συχνά σε ορεινές περιοχές όπου πιστευόταν ότι περιπλανιόταν ο Πάνας. Η απεικόνιση αυτή κατέστη εξέχον γνώρισμα της εικονογραφίας του Πάνα και διατηρήθηκε στην ελληνική τέχνη και λογοτεχνία που απεικόνιζαν τον θεό, περιλαμβανομένου και του εθνικού νομίσματος.

Όταν ο Ιησούς επισκέφθηκε την Καισάρεια Φιλίππου, δήλωσε ότι οι «πύλες του Άδη» δεν θα υπερσχύσουν εναντίον της Εκκλησίας. Εκείνο που διακήρυξε ο Πέτρος ως απάντηση στην ερώτηση του Ιησού νοείται στην χριστιανική ιστορία και παράδοση ως η «Χριστιανική Ομολογία».

Όταν ο Ιησούς ήλθε εις τα μέρη της Καισαρείας του Φιλίππου, ηρώτα τους μαθητάς αυτού, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ, ο Υιός του ανθρώπου; Και εκείνοι είπον· Άλλοι μεν λέγουσιν ότι είσαι Ιωάννης ο Βαπτιστής· άλλοι δε Ηλίας· άλλοι δε Ιερεμίας, ή εις των προφητών. Λέγει προς αυτούς· Σεις δε τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθείς ο Σίμων Πέτρος είπεν· Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος. Και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν προς αυτόν· Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψαν τούτο, αλλ' ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς. Και εγώ δε σοι λέγω ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι εάν δήσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι εάν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Τότε παρήγγειλεν εις τους μαθητάς αυτού να μη είπωσιν εις

μηδένα ότι αυτός είναι Ιησούς ο Χριστός, Ματθαίος 16:13–20.

Αυτό το χωρίο είναι σημαντικό, διότι αντιπροσωπεύει μια καίρια στιγμή στη διακονία του Ιησού και στην ανάπτυξη της χριστιανικής θεολογίας. Η ομολογία του Πέτρου ότι ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας, ο Υιός του ζώντος Θεού, θεωρείται το θεμέλιο της χριστιανικής πίστεως και ο ακρογωνιαίος λίθος επάνω στον οποίο οικοδομείται η Εκκλησία. Η φράση «ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν» ερμηνεύεται στην καθολική παράδοση ως αναφορά στον ίδιο τον Πέτρο, τον οποίο ο Ιησούς προσδιορίζει ως την «πέτρα» επάνω στην οποία θα οικοδομηθεί η Εκκλησία. Η ερμηνεία αυτή αποτελεί τη βάση για το παπικό πρωτείο και την εξουσία στην καθολική θεολογία.

Στην Προτεσταντική θεολογία, ο «βράχος» δεν νοείται ότι αναφέρεται προσωπικά στον Πέτρο, αλλά στην ομολογία πίστεως του Πέτρου στον Ιησού ως τον Μεσσία και τον Υιό του Θεού. Κατά την άποψη αυτή, το θεμέλιο της εκκλησίας δεν είναι ο Πέτρος, αλλά η ομολογία ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός και ο Υιός του Θεού. Ανεξαρτήτως θεολογικής ερμηνείας, η Ομολογία του Πέτρου στο Ματθαίος 16:13–20 θεωρείται κεντρικό και θεμελιώδες χωρίο της χριστιανικής πίστεως, το οποίο τονίζει την ταυτότητα του Ιησού ως του Μεσσία και του Υιού του Θεού, και βεβαιώνει την αποστολή και τον σκοπό της εκκλησίας.

Στο προηγούμενο άρθρο παραθέσαμε ένα απόσπασμα από το *The Desire of Ages*, όπου η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει ορισμένα από τα ζητήματα που συνδέονται με την επίσκεψη του Χριστού στην Καισάρεια Φιλίππου. Ένα από τα σημεία που επισημαίνει είναι ότι ο Χριστός είχε απομακρύνει τους μαθητές από την επιρροή των Ιουδαίων, με σκοπό να εκθέσει τα διδάγματα της Καισαρείας Φιλίππου.

«Ο Ιησούς και οι μαθητές Του είχαν τώρα εισέλθει σε μία από τις κωμοπόλεις της περιοχής της Καισαρείας Φιλίππου. Βρίσκονταν πέρα από τα όρια της Γαλιλαίας, σε μια περιοχή όπου επικρατούσε η ειδωλατρία. Εκεί οι μαθητές απομακρύνθηκαν από την ελέγχουσα επιρροή του Ιουδαϊσμού και ήλθαν σε στενότερη επαφή με την εθνική λατρεία. Γύρω τους παριστάνονταν μορφές δεισιδαιμονίας που υπήρχαν σε όλα τα μέρη του κόσμου. Ο Ιησούς επιθυμούσε ώστε η θέα αυτών των πραγμάτων να τους οδηγήσει να αισθανθούν την ευθύνη τους απέναντι στους εθνικούς. Κατά τη διάρκεια της παραμονής Του στην περιοχή αυτή, κατέβαλε προσπάθεια να αποσυρθεί από τη διδασκαλία του λαού και να αφιερωθεί πληρέστερα στους μαθητές Του.» Η Ζωή του Χριστού, 411.

Στις 18 Ιουλίου 2020, ο Χριστός απομάκρυνε τους μαθητές της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 από την επιρροή του Λαοδικειανού Αντβεντισμού. Η πρώτη απογοήτευση στην παραβολή των δέκα παρθένων παρήγαγε έναν διαχωρισμό του κινήματος από τη σύναξη των εμπαικτών, η οποία βρισκόταν στη διαδικασία τού να παραμεριστεί. Αυτή η αλήθεια εκπληρώθηκε στην ιστορία των Μίλλεριτών στις 19 Απριλίου 1844, και εκ νέου στις 18 Ιουλίου 2020. Τότε άρχισε η ιστορία του χρόνου της βραδύτητας, και φέρει την υπογραφή της «Αληθείας» τόσο στο κίνημα του πρώτου όσο και του τρίτου αγγέλου.

Η πρώτη απογοήτευση είναι ο πρώτος από τρεις σταθμούς, και η ιστορία ολοκληρώνεται με τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, η οποία προτυπώνει τον «μεγάλο σεισμό» του

ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Η αρχή, το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, αντιπροσωπεύει μια απογοήτευση, και το τέλος, το εικοστό δεύτερο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, επίσης αντιπροσωπεύει μια απογοήτευση. Το δέκατο τρίτο γράμμα, που αντιπροσωπεύει την ανταρσία, προσδιορίζει την απογοήτευση των μωρών παρθένων, οι οποίες εκδηλώνουν τη χαμένη τους κατάσταση όταν η κραυγή κατά τα Μεσάνυχτα προσδιορίζει ποιος έχει και ποιος δεν έχει προετοιμασθεί για την κρίση. Τα είκοσι δύο γράμματα του εβραϊκού αλφαβήτου αντιπροσωπεύουν το σύμβολο του συνδυασμού της Θεότητας με την ανθρωπότητα, ο οποίος επιτελείται μέσα σε εκείνη την ιστορία, αν και η Μιλλεριτική ιστορία αντιπροσωπεύει τον πρώτο Κάδη, και η δική μας ιστορία σήμερα αντιπροσωπεύει τον τελευταίο Κάδη.

Οι δύο γραμμές είναι παράλληλες, αλλά η μία αντιπροσωπεύει την αποτυχία του λαού του Θεού και η άλλη τη νίκη του λαού του Θεού. Ακριβώς πριν από τον σταυρό, ο Ιησούς έφερε τους μαθητές Του στο Πάνιον, όπως ακριβώς έφερε και τους μαθητές Του των εσχάτων ημερών στο Πάνιον, και με τούτο επέτρεψε ώστε μία απογοήτευση να απομακρύνει τους μαθητές Του των εσχάτων ημερών από την «ελέγχουσα επιρροή» του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, ο οποίος αντιπροσωπεύεται από τον «Ιουδαϊσμό» στην ιστορία του δέκατου έκτου κεφαλαίου του Ματθαίου. Πράττοντας τούτο, συγχρόνως έφερε επίσης τους μαθητές Του σε στενότερη επαφή με την ειδωλολατρία, αναπαριστώντας έτσι το περιβάλλον δράσεως των μαθητών Του των εσχάτων ημερών, οι οποίοι ζουν τώρα μέσα στην πλήρως ανεπτυγμένη εκδήλωση της σατανικής δύναμης που αντιπροσωπεύεται από τα σύγχρονα συστήματα επικοινωνίας, τα οποία χρησιμοποιούνται για να οδηγήσουν ολόκληρο τον κόσμο στο να λάβει το χάραγμα του θηρίου.

Η ιστορία της Καισάρειας Φιλίππου εναρμονίζεται με την ιστορία της Μάχης του Πανίου, καθώς και με τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε. Ο Χριστός και οι μαθητές Του στέκονταν υπό τη σκιά του σταυρού, προτυπώνοντας τους μαθητές Του των εσχάτων ημερών, οι οποίοι στέκονται υπό τη σκιά του νόμου της Κυριακής. Εκεί, στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε, που ήταν η Καισάρεια Φιλίππου, και επίσης η Μάχη του Πανίου, που είναι το σημείο όπου στεκόμαστε σήμερα, ο Χριστός άρχισε να διδάσκει τους μαθητές Του σχετικά με όσα επρόκειτο να συμβούν στο εδάφιο δεκαέξι.

«Ἐπρόκειτο νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὰ παθήματα ποὺ Τὸν ἀνέμεναν. Ἀλλὰ πρῶτα ἀπεσύρθη μόνος, καὶ προσευχήθηκε ὥστε οἱ καρδιές τους νὰ προετοιμαστοῦν γιὰ νὰ δεχθοῦν τὰ λόγια Του.» The Desire of Ages, 411.

Προτού ο Χριστός μιλήσει στους μαθητές Του για τον σταυρό, πρώτα ανεχώρησε, ή εβράδυνε, σηματοδοτώντας έτσι τον χρόνο της βραδύτητας στην παραβολή και την ιστορία από τις 18 Ιουλίου 2020 έως τον Ιούλιο 2023.

«Αφού ενώθηκε μαζί τους, δεν ανακοίνωσε αμέσως εκείνο το οποίο επιθυμούσε να τους μεταδώσει. Πριν πράξει τούτο, τους έδωσε την ευκαιρία να ομολογήσουν την πίστη τους σ' Αυτόν, ώστε να ενισχυθούν για την επικείμενη δοκιμασία». The Desire of Ages, 411.

Τον Ιούλιο του 2023, ο Κύριος άρχισε να δίδει ευκαιρία σε όσους είχαν σχέση με την απογοήτευση να εκφράσουν την πίστη τους. Το έπραξε αυτό ανοίγοντας το μήνυμα του Ιεζεκιήλ τριάντα επτά, το οποίο αποτελούσε επιβεβαίωση του μηνύματος της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Αυτό

ήταν το νήμα που συνέδεε μεταξύ τους τον καιρό του σφραγίσματος από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Και το έπραξε τοποθετώντας την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020 μέσα στη δομή της αλήθειας, διότι όσοι ήσαν πρόθυμοι να δουν μπορούσαν να αναγνωρίσουν ότι κάθε μεταρρυθμιστική κίνηση έχει ένα θέμα που διατρέχει την ιδιάζουσα ιερή ιστορία της.

Κατά τις έσχατες ημέρες, το μήνυμα του τρίτου αλίμονο έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001· κατόπιν διακηρύχθηκε ένα ψευδές μήνυμα του τρίτου αλίμονο, το οποίο προκάλεσε απογοήτευση· αλλά το μήνυμα που τους επανέφερε στη ζωή, έπειτα από τρεισήμισι ημέρες νεκρών, ξηρών και διεσκορπισμένων οστών, ήταν το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων, το οποίο είναι επίσης το τρίτο αλίμονο.

Οι μαθητές των εσχάτων ημερών μπορούν να διακρίνουν, εάν επιλέξουν να διακρίνουν, ότι τα τρία ορόσημα της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αποτελούν το ίδιο θέμα σε κάθε βήμα, και ότι στο δεύτερο βήμα η ανταρσία, την οποία παριστάνει το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, επικύρωσε το μήνυμα ως «Αλήθεια». Μία δεύτερη μαρτυρία που παρείχε ο Κύριος ήταν το γεγονός ότι η πρώτη απογοήτευση προηγούμενων μεταρρυθμιστικών κινήματων βασιζόταν σε ανταρσία κατά του αποκεκαλυμμένου θελήματος του Θεού, είτε επρόκειτο για τον Μωυσή που δεν περιέτεμε τον υιό του, είτε για τον Ουζά που άγγιξε την κιβωτό, είτε για τη Μάρθα και τη Μαρία που αμφέβαλαν για τον λόγο του Ιησού σχετικά με τον θάνατο του Λαζάρου. Η μόνη γραμμή μεταρρυθμίσεως που δεν υποστήριξε το γεγονός ότι η πρώτη απογοήτευση βασιζόταν στην ανυπακοή ήταν το μεταρρυθμιστικό κίνημα των Μιλλεριτών, αλλά και τότε κατεδείχθη ότι η ιστορία των Μιλλεριτών διέθετε εσωτερικά ορόσημα τα οποία βασιζόνταν στην αλήθεια του ογδού, όντος εκ των επτά.

Το γεγονός ότι ο ογδοός είναι εκ των επτά αποτελεί μείζον στοιχείο της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού, η οποία τώρα αποσφραγίζεται, και η μετάβαση του Φιλαδελφειανού Μιλλεριτικού κινήματος προς την εκκλησία της Λαοδικείας υπήρξε ορόσημο το οποίο προσδιόρισε πότε το Λαοδικειακό κίνημα του τρίτου αγγέλου επρόκειτο να μεταβεί προς το Φιλαδελφειανού χαρακτήρος κίνημα των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Ούτως, το γεγονός ότι η πρώτη Μιλλεριτική απογοήτευση εκπληρώθηκε χωρίς το κίνημά τους να εκδηλώσει ανυπακοή, παρείχε την αντίθεση για το ίδιο εκείνο ορόσημο κατά τις έσχατες ημέρες, όπου το Λαοδικειακό κίνημα του τρίτου αγγέλου θα παρακούσει και θα επιφέρει απογοήτευση, και ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο θα εναρμονισθεί με το Μιλλεριτικό ορόσημο και θα παραγάγει τη λογική βάση της οποίας καθίσταται φανερό ότι το κίνημα των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων είναι ο ογδοός, ο οποίος είναι εκ των επτά.

Τον Ιούλιο του 2023, ο Κύριος ανέστησε μία «φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», προκειμένου να προετοιμάσει τον λαό Του των εσχάτων ημερών για την κρίση του νόμου της Κυριακής, και αφού επέστρεψε από την καθυστέρησή Του στην προσευχή προς τους μαθητές, τους έδωσε την ευκαιρία να εκφράσουν την πίστη τους. Κατά την εποχή του Χριστού, το μήνυμα ήταν το βάπτισμά Του, το σημείο στο οποίο ο Ιησούς έγινε Ιησούς Χριστός. Αυτό το ορόσημο αντιστοιχεί προς την 11η Σεπτεμβρίου 2001, και οι μαθητές Του ερωτήθηκαν τι νόμιζαν οι άνθρωποι, και έπειτα ερωτήθηκαν τι νόμιζαν οι ίδιοι οι μαθητές περί του Χριστού.

«Όταν ενώθηκε μαζί τους, δεν γνωστοποίησε αμέσως εκείνο το οποίο επιθυμούσε να τους μεταδώσει. Πριν το πράξει αυτό, τους έδωσε την ευκαιρία να ομολογήσουν την πίστη τους σ' Αυτόν, ώστε να ενισχυθούν για την επερχόμενη δοκιμασία. Τους ρώτησε: “Τίνα με λέγουσιν οί άνθρωποι εἶναι, ἐμὲ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;”»

«Δυστυχώς οι μαθητές αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι ο Ισραήλ είχε αποτύχει να αναγνωρίσει τον Μεσσία του. Μερικοί πράγματι, όταν είδαν τα θαύματά Του, Τον είχαν ανακηρύξει Υιό του Δαβίδ. Τα πλήθη που είχαν χορτασθεί στη Βηθσαϊδά επιθυμούσαν να Τον ανακηρύξουν βασιλιά του Ισραήλ. Πολλοί ήταν έτοιμοι να Τον δεχθούν ως προφήτη· αλλά δεν πίστευαν ότι ήταν ο Μεσσίας.» Η Ζωή του Χριστού, 411.

Η πλειονότητα του Αντβεντισμού δεν πίστεψε στο τρίτο αλλοίμονο της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Πίστεψαν σε μερικά από τα θαύματα του προφητικού Λόγου που είχαν παρουσιαστεί στο κίνημα, και μερικοί κατανόησαν ότι το μήνυμα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 περιείχε στοιχεία αλήθειας, αλλά δεν πίστεψαν αληθινά τους ισχυρισμούς της 11ης Σεπτεμβρίου 2001.

Ο ισχυρισμός της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 είχε προτυπωθεί από τον ισχυρισμό της 11ης Αυγούστου 1840, και ο ισχυρισμός εκείνος εκφράστηκε από την αδελφή Ουάιτ όταν σχολίαζε την εκπλήρωση της 11ης Αυγούστου 1840. Δήλωσε:

«Κατά τον ακριβώς καθορισμένο χρόνο, η Τουρκία, διά των πρεσβευτών της, δέχθηκε την προστασία των συμμαχικών δυνάμεων της Ευρώπης και έτσι έθεσε τον εαυτό της υπό τον έλεγχο χριστιανικών εθνών. Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την προφητεία. Όταν αυτό έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε μια θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της παρουσίας. Άνδρες μορφώσεως και κύρους ενώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο κήρυγμα όσο και στη δημοσίευση των απόψεών του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο επεκτάθηκε ταχύτατα.» The Great Controversy, 334, 335.

Αυτό που επιβεβαιώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840 ήταν ότι οι προφητικές απόψεις του Μίλλερ ήταν ακριβείς, και ο ισχυρισμός της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 αποτελεί την επιβεβαίωση ότι οι προφητικές απόψεις του Future for America είναι ακριβείς. Το αμετανόητο πλήθος τον Ιούλιο του 2023 δεν μπορούσε και δεν ήθελε να αποδεχθεί την προϋπόθεση ότι η μεθοδολογία που σχεδιάστηκε από τον Χριστό και εμπιστεύθηκε στο Future for America είναι πράγματι η μεθοδολογία της όψιμης βροχής. Αλλά τότε ο Χριστός ρώτησε τους μαθητές Του τι πίστευαν εκείνοι, και όχι το πλήθος.

Ο Ιησούς έθεσε τώρα ένα δεύτερο ερώτημα, που αφορούσε τους ίδιους τους μαθητές: «Σεις όμως, ποιος λέτε ότι είμαι;» Ο Πέτρος αποκρίθηκε: «Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του ζώντος Θεού.»

«Από την αρχή, ο Πέτρος είχε πιστέψει ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας. Πολλοί άλλοι, οι οποίοι είχαν ελεγχθεί διά του κηρύγματος του Ιωάννη του Βαπτιστή και είχαν δεχθεί τον Χριστό, άρχισαν να αμφιβάλλουν ως προς την αποστολή του Ιωάννη όταν εκείνος φυλακίστηκε και θανατώθηκε· και τώρα αμφέβαλλαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, τον οποίο επί τόσο μακρόν ανέμεναν. Πολλοί από τους μαθητές, οι οποίοι είχαν με ζήλο προσδοκήσει ότι ο Ιησούς θα

ελάμβανε τη θέση Του επί του θρόνου του Δαβίδ, Τον εγκατέλειψαν όταν αντελήφθησαν ότι δεν είχε τέτοια πρόθεση. Ο Πέτρος όμως και οι σύντροφοί του δεν απομακρύνθηκαν από την αφοσίωσή τους. Η ασταθής πορεία εκείνων που χθες επαινούσαν και σήμερα καταδίκαιζαν δεν κατέστρεψε την πίστη του αληθινού ακολούθου του Σωτήρος. Ο Πέτρος διεκήρυξε: “Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του ζώντος Θεού.” Δεν ανέμενε βασιλικές τιμές για να στεφανώσουν τον Κύριό του, αλλά Τον δέχθηκε μέσα στην ταπείνωσή Του.»

Ο Πέτρος είχε εκφράσει την πίστη των δώδεκα. Ωστόσο, οι μαθητές απείχαν ακόμη πολύ από το να κατανοήσουν την αποστολή του Χριστού. Η εναντίωση και η διαστρέβλωση εκ μέρους των ιερέων και των αρχόντων, αν και δεν μπορούσαν να τους απομακρύνουν από τον Χριστό, τους προκαλούσαν, εντούτοις, μεγάλη αμηχανία. Δεν έβλεπαν καθαρά τον δρόμο τους. Η επίδραση της πρώιμης αγωγής τους, η διδασκαλία των ραββίνων, η δύναμη της παραδόσεως, εξακολουθούσαν να παρεμποδίζουν τη θέα τους της αλήθειας. Κατά διαστήματα πολύτιμες ακτίνες φωτός από τον Ιησού έλαμπαν επάνω τους, όμως συχνά ήσαν σαν άνθρωποι που ψηλαφούν μέσα στις σκιές. Αλλά κατά την ημέρα εκείνη, προτού έλθουν πρόσωπο προς πρόσωπο με τη μεγάλη δοκιμασία της πίστεώς τους, το Άγιο Πνεύμα αναπαύθηκε επάνω τους με δύναμη. Για λίγο τα μάτια τους αποστράφηκαν από «τα βλεπόμενα», για να αντικρίσουν «τα μη βλεπόμενα». 2 Κορινθίους 4:18. Κάτω από το ένδυμα της ανθρωπότητας διέκριναν τη δόξα του Υιού του Θεού.

«Ο Ιησούς αποκρίθηκε στον Πέτρο, λέγοντας: “Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σάρκα και αίμα δεν σου το αποκάλυψαν, αλλά ο Πατέρας Μου ο εν τοις ουρανοίς.”» Η Ζωή του Χριστού, 412.

Η ομολογία του Πέτρου, με την οποία αναγνώρισε ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, απαντούσε άμεσα στο δοκιμαστικό ερώτημα εκείνης της ιστορίας. Είχε έλθει ο καιρός να εμφανισθεί ο Μεσσίας, όπως είχε ορισθεί από τον προφητικό Λόγο του Θεού, και μόνον όσοι αποδέχονταν εκείνη την αλήθεια θα περιλαμβάνονταν μεταξύ εκείνων τους οποίους εκπροσωπούσε η δήλωση του Πέτρου. Ο Πέτρος εκπροσωπεί εκείνους που αποδέχονται το μήνυμα που εγκαθιδρύθηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και που ομολογούν ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού. «Ο Πέτρος είχε εκφράσει την πίστη των δώδεκα», και οι δώδεκα τους οποίους εκπροσωπούσε ήταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Για τον λόγο αυτόν, ο Χριστός μετέβαλε το όνομα του Πέτρου από Σίμων Βαριωνά σε Πέτρος στο χωρίο αυτό.

Ο «Σίμων» σημαίνει «αυτός που ακούει», και το «βαρ» σημαίνει «υιός του», και ο «Ιωνάς» σημαίνει «περιστερά». Ο Σίμων αντιπροσώπευε εκείνους που άκουσαν το μήνυμα της περιστεράς, το οποίο αντιπροσώπευε τις αλήθειες που συνδέονται με το βάπτισμα του Ιησού, όταν Αυτός έγινε ο Χριστός, χρισμένος με δύναμη, όπως συμβολικώς παριστάνεται με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος υπό μορφήν περιστεράς.

Οι γραμμές της μεταρρύθμισης παραλληλίζονται μεταξύ τους, και ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει τους Μιλλερίτες, οι οποίοι, στις 11 Αυγούστου 1840, έφαγαν το μικρό βιβλίο. Ο Ιερεμίας αντιστοιχεί σε εκείνο το γεγονός, και όταν έφαγε το μικρό βιβλίο, τότε εκλήθη με το όνομα του Θεού.

Εύρέθησαν οί λόγοι σου, και κατέφαγον αυτούς· και ἐγένετο ὁ λόγος σου εἰς ἐμὲ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῆς καρδίας μου· διότι τὸ ὄνομά σου ἐπικέκληται ἐπ’ ἐμέ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν

δυνάμεων. Τερεμίας 15:16.

Όταν ο Κύριος εισήλθε σε διαθήκη με τον Άβραμ, μετέβαλε το όνομά του σε Αβραάμ, όπως έπραξε και με τη Σαράι και τον Ιακώβ. Η μεταβολή ενός ονόματος αντιπροσωπεύει σχέση διαθήκης, και στο waymark όπου κατέρχεται το Θείο σύμβολο, ο λαός του Θεού πρέπει να φάγει το μήνυμα, να εισέλθει σε διαθήκη, και τότε το όνομά του μεταβάλλεται. Ως αντιπρόσωπος των μαθητών της εποχής του Χριστού, ο Σίμων Βαριωνάς αντιπροσώπευε εκείνους που «ήκουσαν» το μήνυμα της «περιστεράς».

Όταν έδωσε τη μαρτυρία ότι αναγνώριζε πως, σε εκείνο το ορόσημο, ο Ιησούς έγινε ο Χριστός, και ότι Αυτός ήταν ο Υιός του Θεού, και όλα όσα αυτό συνεπάγεται, ο Χριστός τότε άλλαξε το όνομά του σε Πέτρο. Είχε εκφράσει το μήνυμα που αποδέχθηκε ο λαός της διαθήκης του Χριστού σε εκείνη την ιστορική περίοδο, και, πράττοντας τούτο, προτυποποίησε επίσης τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες των εσχάτων ημερών.

Το γράμμα «P» είναι το δέκατο έκτο γράμμα του αγγλικού αλφαβήτου, και το γράμμα «E» είναι το πέμπτο γράμμα του αλφαβήτου, και το γράμμα «T» είναι το εικοστό γράμμα, το γράμμα «E» επαναλαμβάνεται, και το όνομα τελειώνει με το γράμμα «R», το οποίο είναι το δέκατο όγδοο γράμμα. Δεκαέξι «επί» πέντε, «επί» είκοσι, «επί» πέντε, «επί» δεκαοκτώ ισούται με εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ο Θαυμαστός Γλωσσολόγος μίλησε στον Πέτρο στα εβραϊκά, και η Καινή Διαθήκη γράφτηκε στην ελληνική, και οι μεταφραστές της Μετάφρασης του Βασιλέως Ιακώβου παρήγαγαν την Καινή Διαθήκη στην αγγλική.

Παρά τα τρία στάδια των διαφερόντων γλωσσών, ο Χριστός, ο οποίος είναι ο Υιός του Θεού, ο Θαυμαστός Γλωσσολόγος και ο Θαυμαστός Αριθμητής, έθεσε μια απεικόνιση της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στο δέκατο έκτο κεφάλαιο του Ματθαίου, η οποία αντιστοιχεί στη Μάχη του Πανίου και στην επίσκεψή Του στην Καισάρεια Φιλίππου. Το έπραξε αυτό κάνοντας χρήση της κυριαρχίας Του επί της γλώσσας και των αριθμών, διότι είναι και ο Παλμωνί (ο Θαυμαστός Αριθμητής) και ο Λόγος (ο Θαυμαστός Γλωσσολόγος).

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Πριν από σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια, ακούσθηκε στον ουρανό, από τον θρόνο του Θεού, μια φωνή μυστηριώδους σημασίας: “Ιδού, έρχομαι”. “Θυσία και προσφορά δεν ηθέλησες, αλλά σώμα ητοιμάσες δι’ εμέ.... Ιδού, έρχομαι (εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένον περί εμού,) διά να κάμω το θέλημά σου, ω Θεέ.” Εβραίους 10:5–7. Με αυτά τα λόγια αναγγέλλεται η εκπλήρωση του σκοπού που είχε παραμείνει κεκρυμμένος από αιωνίους χρόνους. Ο Χριστός επρόκειτο να επισκεφθεί τον κόσμο μας και να σαρκωθεί. Λέγει: “Σώμα ητοιμάσες δι’ εμέ.” Εάν είχε εμφανισθεί με τη δόξα που είχε μαζί με τον Πατέρα πριν γίνει ο κόσμος, δεν θα μπορούσαμε να υπομείνουμε το φως της παρουσίας Του. Για να μπορέσουμε να την αντικρίσουμε και να μη καταστραφούμε, η εκδήλωση της δόξας Του καλύφθηκε. Η θεότητα Του εσκεπάσθη με την ανθρωπότητα,—η αόρατη δόξα μέσα στην ορατή ανθρώπινη μορφή.»

«Αυτός ο μεγάλος σκοπός είχε προτυπωθεί μέσω τύπων και συμβόλων. Η καιομένη βάτος, μέσα στην οποία ο Χριστός εμφανίσθηκε στον Μωυσή, αποκάλυπτε τον Θεό. Το σύμβολο που επιλέχθηκε για την παράσταση της Θεότητας ήταν ένας ταπεινός θάμνος, ο οποίος

φαινομενικά δεν είχε καμιά ελκυστικότητα. Αυτό περικλείει το Άπειρο. Ο παντελεήμων Θεός κάλυπτε τη δόξα Του μέσα σε έναν εξόχως ταπεινό τύπο, ώστε ο Μωσής να μπορεί να την αντικρίσει και να ζήσει. Έτσι και μέσα στον στύλο της νεφέλης την ημέρα και στον στύλο του πυρός τη νύχτα, ο Θεός επικοινωνούσε με τον Ισραήλ, αποκαλύπτοντας στους ανθρώπους το θέλημά Του και μεταδίδοντάς τους τη χάρη Του. Η δόξα του Θεού ήταν μετριασμένη, και η μεγαλοπρέπειά Του καλυμμένη, ώστε η ασθενής όραση των πεπερασμένων ανθρώπων να μπορεί να την ατενίσει. Έτσι ο Χριστός επρόκειτο να έλθει «εν τω σώματι της ταπεινώσεως ημών» (Φιλιππησίους 3:21, R. V.), «εν ομοιώματι ανθρώπων». Στα μάτια του κόσμου δεν είχε κάλλος, ώστε να Τον επιθυμήσουν· όμως ήταν ο Θεός ενσαρκωμένος, το φως του ουρανού και της γης. Η δόξα Του ήταν καλυμμένη, το μεγαλείο και η μεγαλοπρέπειά Του ήταν κρυμμένα, ώστε να μπορέσει να πλησιάσει ανθρώπους θλιμμένους και πειραζομένους.»

«Ο Θεός πρόσταξε τον Μωσή για τον Ισραήλ: “Και ας κάμωσιν εις Εμέ αγιαστήριον, διά να κατοικώ εν μέσω αυτών” (Εξοδος 25:8), και κατοίκησε στο αγιαστήριο, εν μέσω του λαού Του. Καθ’ όλη τη διάρκεια της επίμοχθης περιπλανήσεώς τους στην έρημο, το σύμβολο της παρουσίας Του ήταν μαζί τους. Έτσι και ο Χριστός έστησε τη σκηνή Του εν μέσω του ανθρώπινου στρατοπέδου μας. Έστησε τη σκηνή Του πλάι στις σκηνές των ανθρώπων, για να κατοικήσει ανάμεσά μας και να μας καταστήσει οικείους με τον θείο χαρακτήρα και τη ζωή Του. “Και ο Λόγος έγινε σαρξ, και εσκήνωσεν εν ημίν (και εθεασάμεθα την δόξαν Αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά Πατρός), πλήρης χάριτος και αληθείας.” Ιωάννης 1:14, R. V., περιθώριο.»

«Αφού ο Ιησούς ήλθε να κατοικήσει μαζί μας, γνωρίζουμε ότι ο Θεός γνωρίζει τις δοκιμασίες μας και συμπαθεί τις θλίψεις μας. Κάθε υιός και θυγατέρα του Αδάμ μπορεί να κατανοήσει ότι ο Δημιουργός μας είναι φίλος των αμαρτωλών. Διότι σε κάθε διδασκαλία της χάριτος, σε κάθε υπόσχεση χαράς, σε κάθε πράξη αγάπης, σε κάθε θεία έλξη που παρουσιάζεται στη ζωή του Σωτήρος επάνω στη γη, βλέπουμε “τον Θεό μεθ’ ημών”.»

«Ο Σατανάς παρουσιάζει τον νόμο της αγάπης του Θεού ως νόμο εγωισμού. Διακηρύσσει ότι είναι αδύνατον για εμάς να υπακούσουμε στα προστάγματά του. Την πτώση των πρωτοπλάστων μας, με όλη τη δυστυχία που επήλθε ως αποτέλεσμα, την αποδίδει στον Δημιουργό, οδηγώντας τους ανθρώπους να θεωρούν τον Θεό ως τον αίτιο της αμαρτίας, του πόνου και του θανάτου. Ο Ιησούς επρόκειτο να αποκαλύψει αυτή την πλάνη. Ως ένας από εμάς, επρόκειτο να δώσει παράδειγμα υπακοής. Γι’ αυτό προσέλαβε τη φύση μας και διήλθε μέσα από τις εμπειρίες μας. «Έπρεπε λοιπόν κατά πάντα να ομοιωθεί με τους αδελφούς αυτού». Εβραίους 2:17. Εάν έπρεπε να υπομείνουμε οτιδήποτε το οποίο ο Ιησούς δεν υπέμεινε, τότε ακριβώς σε αυτό το σημείο ο Σατανάς θα παρουσίαζε τη δύναμη του Θεού ως ανεπαρκή για εμάς. Γι’ αυτό ο Ιησούς «κατά πάντα καθ’ ομοιότητα ημών εδοκιμάσθη». Εβραίους 4:15. Υπέμεινε κάθε δοκιμασία στην οποία υποκείμεθα εμείς. Και δεν άσκησε προς όφελος του εαυτού Του καμιά δύναμη που να μην προσφέρεται ελεύθερα και σε εμάς. Ως άνθρωπος, αντιμετώπισε τον πειρασμό και τον ενίκησε με τη δύναμη που Του δόθηκε από τον Θεό. Λέγει: «Ευχαριστούμαι να πράττω το θέλημά Σου, Θεέ μου· και ο νόμος Σου είναι εντός της καρδιάς μου». Ψαλμός 40:8. Καθώς περιήρχετο ευεργετώντας και θεραπεύοντας όλους όσους ήσαν καταδυναστευόμενοι από τον Σατανά, κατέστησε σαφή στους ανθρώπους τον χαρακτήρα του νόμου του Θεού και τη φύση της υπηρεσίας προς Αυτόν. Η ζωή Του μαρτυρεί

ότι είναι δυνατόν και για εμάς να υπακούμε στον νόμο του Θεού.»

«Διά της ανθρωπότητός Του, ο Χριστός άγγιξε την ανθρωπότητα· διά της θεότητός Του, κρατεί τον θρόνο του Θεού. Ως Υιός του ανθρώπου, μας έδωσε παράδειγμα υπακοής· ως Υιός του Θεού, μας δίδει δύναμη να υπακούουμε. Ήταν ο Χριστός εκείνος ο οποίος, από τη βάτο στο όρος Χωρήβ, μίλησε στον Μωυσή λέγοντας: “ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ... Ούτω θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ, Ο ΩΝ με απέστειλε προς εσάς.” Έξοδος 3:14. Αυτή ήταν η εγγύηση της απελευθερώσεως του Ισραήλ. Έτσι, όταν ήλθε “εν ομοιώματι ανθρώπων”, φανέρωσε τον εαυτό Του ως το ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ. Το Παιδίον της Βηθλεέμ, ο πράος και ταπεινός Σωτήρ, είναι ο Θεός “φανερωθείς εν σαρκί.” 1 Τιμόθεον 3:16. Και προς εμάς λέγει: “ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ο Ποιμήν ο Καλός.” “ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ο άρτος ο ζων.” “ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή.” “Εδόθη εις Εμέ πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης.” Ιωάννης 10:11· 6:51· 14:6· Ματθαίος 28:18. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η διαβεβαίωση πάσης υποσχέσεως. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ· μη φοβείσθε. Το “Ο Θεός μεθ’ ημών” είναι η εγγύηση της απελευθερώσεώς μας από την αμαρτία, η διαβεβαίωση της δυνάμεώς μας να υπακούμε στον νόμο του ουρανού.» Η Ζωή του Χριστού, 23, 24.